

A P O L O G I A

P R O

DECLARATIONE
REMONSTRATIVM,contra Censuras quatuor Theologorum
Leydensum.

Introductio ad Lectorem Christianum.

UÆ omnium sæculorum, eadem huius nostri calamitas est. Miserrima ferè est conditio eorum, qui veritati contra errores inveteratos, & innocentiaè contra criminationes publica autoritate & vi armatas patrocinium suum commodant. Fieri vix potest, quin in diras obtreccationes incidant, ac tandem, quomodocunque se gerant, publici odij victimæ fiant. Nec silendo se probant, nec scribendo se purgant. Silentium eorum aut tacita culpæ confessio, aut perfida causæ desertio esse creditur. Scripta eorum vix nata, aut opprimit violentia, aut infamat calumnia. Quorum interest, ne ea pluribus adlubescant, ij ea aut in ipso partu velut infelices & communi suffragio damnatos fetus suffocant, aut censuris suis veluti stigmatis inusta publicæ infamiæ prostituunt. Nempe ab istis deinde abhorret populus, veluti a monstris & infamibus ac mali ominis prodigijs. Et rarò deest species ijs, quibus publica autoritas & vis patrocinantur. Quicquid volunt, id scriptis istis penè cum cauterio inurunt, ut deleri vix possit sine cicatricis macula. Suspicio advocat ingenium, calumnia adhibet fucum, & utrique mantellum circumdat, roburque addit autoritas publica. Hinc fit, ut qui Confessiones semel scribere incipiunt, de scribendis sine fine Apologijs cogitare opus habeant. Apologia deinde Apologiam trudit, uti fluctus fluctum. Nihil tam rectè scribi potest, tam innoxie defendi, tam candidè suggeri, quod suspicio malesana non detorquet in peius, & liuor morfu suo, non maculat ac conspurcat. Hinc Apologiarum ac Declarationum nec modus nec finis.

A

Ex-